

Η έννοια της Κατοχής στη Νέα Διεθνή Τάξη

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Το εγκληματικό πραξικόπημα της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) στην Ουκρανία, σε παραβίαση κάθε κανόνα διεθνούς δικαίου ανέτρεψε ένα καθεστώς του οποίου την νομιμότητα, μέχρι πριν λίγες εβδομάδες, κανένας δεν αμφισβητούσε. Αυτό δεν εμποδίζει βέβαια τα ΜΜΕ της «διεθνούς κοινότητας», (δηλαδή τα ΜΜΕ που ελέγχει η ίδια!) να μιλούν ξεδιάντροπα τώρα για επιτυχημένη «λαϊκή εξέγερση», αποσιωπώντας βέβαια το γεγονός ότι καμιά παρόμοια εξέγερση δεν επέτυχε στο παρελθόν, αν δεν στηριζόταν στην άμεση ή έμμεση ανοχή των σωμάτων ασφαλείας συμπεριλαμβανομένου του στρατού: από την Τυνησία και την Αίγυπτο, μέχρι τις «βελούδινες επαναστάσεις» στην Γεωργία και την Ουκρανία το 2004, και τη σημερινή αιματηρή «εξέγερση». Στην περίπτωση που η προϋπόθεση αυτή δεν υπάρχει, η μόνη άλλη δυνατότητα που έχει η Υ/Ε για να επιτύχει «αλλαγή καθεστώτος» είναι είτε η στρατιωτική επέμβαση από την ίδια (π.χ. Λιβύη), είτε η χρησιμοποίηση εγκληματιών «ακτιβιστών» διαφόρων ειδών, εκμεταλλευόμενη τις κοινωνικές διαιρέσεις σε κάθε χώρα. Φυσικά, απαραίτητη βοήθεια παρέχουν και οι εγχώριοι πράκτορες που ελέγχονται από την ίδια την Υ/Ε και τα πελατειακά καθεστώτα της (πχ Σαουδική Αραβία, Κατάρ σε σχέση με τις Αραβικές «επανάστασεις»).

Έτσι, στις Αραβικές χώρες, οι «ακτιβιστές» αυτοί είναι οι φανατικοί «τζιχάντις», οι οποίοι, για χάρη θρησκευτικών διαφορών, είναι ικανοί για τα πιο κτηνώδη εγκλήματα. Στην Ουκρανία, οι αντίστοιχοι «τζιχάντις» είναι οι νεοναζιστές, γόννοι συνήθως οικογενειών από την Δυτική Ουκρανία που διέπρεψαν σαν συνεργάτες και εκτελεστές των Γερμανών εγκληματιών ναζιστών στον πόλεμο. Η Υ/Ε δεν έχει κανένα δισταγμό να χρησιμοποιήσει παρόμοια εγκληματικά στοιχεία για να επιτύχει τον στόχο της «αλλαγής καθεστώτος», δηλαδή ανατροπής κάθε καθεστώτος που αντιστέκεται στην Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, είτε λέγεται Ιράκ και Λιβύη χθες, είτε Συρία, Ουκρανία και Βενεζουέλα σήμερα. Και αυτό, ανεξάρτητα από το εάν οι «τζιχάντις» αυτοί αποδεδειγμένα χρησιμοποιούν κάθε μέσο, και κυρίως την ένοπλη δράση, με όπλα και χρηματοδότηση από την Υ/Ε και τα πελατειακά καθεστώτα της στην περιοχή.

Ούτε, βέβαια, απασχολεί την Υ/Ε ο τυχόν ρατσιστικός ή αντισημιτικός χαρακτήρας των στοιχείων αυτών όταν προθυμοποιούνται να την βοηθήσουν στην ενσωμάτωση μιας χώρας στην ΝΔΤ, ειδάλλως βέβαια δεν θα διανοείτο να χρησιμοποιήσει τα πιο εγκληματικά νεοναζιστικά στοιχεία στην Ευρώπη, τους Ουκρανούς νεοναζί, που δεν διαφέρουν σε τίποτα στην ιδεολογία, αλλά και στην πρακτική, από τους Γερμανούς ναζί. Πράγμα που σημαίνει ότι εκείνο που την ενδιαφέρει πραγματικά σήμερα δεν είναι ο ρατσισμός και ο αντισημιτισμός, όπως ισχυρίζεται, αλλά η ενσωμάτωση κάθε χώρας στη ΝΔΤ. Έτσι εξηγούνται και τα δύο μέτρα και σταθμά που χρησιμοποιεί στην Ουκρανία και στην Ελλάδα, όσον αφορά αυτούς που θεωρεί νεοναζιστές. Ενώ στην Ουκρανία τους αγκαλιάζει, στην Ελλάδα, σε συνεργασία με τη ντόπια Κοινοβουλευτική Χούντα της, θα φυλακίσει προεκλογικά όλα τα κοινοβουλευτικά μέλη τους, χρησιμοποιώντας νομικίστικα πραξικοπήματα που δεν προϋποθέτουν (περιττές!) τελεσίδικες καταδικαστικές αποφάσεις.

Η αλλαγή όμως καθεστώτος στην Ουκρανία είναι κρίσιμη γιατί επιβεβαιώνει, και μάλιστα σε Ευρωπαϊκό έδαφος, ότι η Υ/Ε θα χρησιμοποιήσει κάθε μέσο για να επιτύχει την ενσωμάτωση

μιας χώρας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, την οποία διαχειρίζεται. Η ενσωμάτωση αυτή προϋποθέτει την απώλεια της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας της χώρας. Είτε η απώλεια της κυριαρχίας γίνεται μέσω οικονομικών μηχανισμών, όπως στην περίπτωση των εξαρτημένων χωρών μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, είτε μέσω πολιτικοστρατιωτικών μηχανισμών π.χ. «πραξικόπημα από τα κάτω», όπως στη περίπτωση της Ουκρανίας. Με άλλα λόγια, ο βασικός στόχος της Υ/Ε δεν είναι απλώς γεωπολιτικός, ούτε εκφράζει ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, όπως υποστηρίζουν μη συστημικές, ή αντίστοιχα, παλαιολιθικές Μαρξιστικές αναλύσεις, τις οποίες ενώνει το κοινό στοιχείο ότι αγνοούν την σημασία της παγκοσμιοποίησης. Ο βασικός στόχος είναι η μετατροπή κρατών-εθνών, μέσω της απώλειας της εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας τους, σε ένα είδος αυτοδιοικούμενων τοπικών περιφερειών μέσα σε ένα σύστημα παγκόσμιας διακυβέρνησης. Δηλαδή, περιφερειών που θα έχουν βέβαια το μονοπώλιο της κρατικής βίας και θα παίρνουν αποφάσεις για την διαχείριση τοπικών υποθέσεων, πάντοτε όμως μέσα στο πλαίσιο των καθοριστικών γενικών αποφάσεων οικονομικού ή πολιτικού και ιδεολογικού/πολιτιστικού χαρακτήρα που θα παίρνουν αποκλειστικά τα μέλη της Υ/Ε.

Με την παραπάνω έννοια, τα πλήρως ενσωματωμένα μέλη στη ΝΔΤ βρίσκονται σε μια κατάσταση Κατοχής, σε σχέση με την Υ/Ε που την διαχειρίζεται. Μια Κατοχή, όμως, η οποία δεν είναι στρατιωτική αλλά πολυδιάστατη, σε αντιστοιχία με τις διαστάσεις της παγκοσμιοποίησης ως οικονομικής, πολιτικής, ιδεολογικής και πολιτισμικής.

- Οικονομική Κατοχή, με την έννοια ότι εκτός από τα κράτη στα οποία βασίζουν την δύναμή τους οι πολυεθνικές επιχειρήσεις που ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία (βασικά, η «Ομάδα των 7»), τα οποία σχεδιάζουν την παγκόσμια οικονομική πολιτική μέσω των διεθνών θεσμών που ελέγχουν (ΠΟΕ, ΔΝΤ, Κομισιόν κ.λπ.) τα υπόλοιπα απλώς παίζουν ρόλο εκτελεστικό των αποφάσεων της Υ/Ε.
- Πολιτική Κατοχή, με την έννοια ότι οι τοπικές κοινοβουλευτικές Χούντες, που εκλέγονται μέσα από ψευδό-δημοκρατικές διαδικασίες, έχουν βασική αποστολή την πιστή εφαρμογή κάθε ντιρεκτίβας από την Υ/Ε, εξαπατώντας τους πολίτες κάθε χώρας ότι δήθεν οι αποφάσεις αυτές είναι δικές τους!
- Ιδεολογική Κατοχή, με την έννοια ότι οι αξίες και ιδέες, που καθορίζουν την ιδεολογική ηγεμονία σε κάθε χώρα πλήρως ενσωματωμένη στην ΝΔΤ, είναι αυτές που συνεπάγεται η ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης (ιδεολογία των ατομικών δικαιωμάτων, των πολιτικών ταυτότητας κ.λπ.). Η ιδεολογία αυτή χρησιμοποιείται συστηματικά από την Υ/Ε για την ενίσχυση μη ταξικών κοινωνικών διαιρέσεων (πχ θρησκευτικών πολιτιστικών, εθνοτικών κ.λπ.), ώστε να διαγωνίζεται η κυριαρχία της.
- Πολιτιστική Κατοχή, με την έννοια ότι οι ίδιες πολυεθνικές, οι οποίες ελέγχουν την οικονομική, πολιτική και ιδεολογική διαδικασία, ελέγχουν επίσης και την πολιτιστική διαδικασία, μέσα από τον άμεσο ή έμμεσο έλεγχο που ασκούν επάνω στα διεθνή μέσα παραγωγής και διανομής των πολιτιστικών προϊόντων που στην ΝΔΤ είναι πλήρως εμπορευματοποιημένα ...Αλλά θα επανέλθω.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_03_02.html